

CHIA SẺ NỘI DUNG HỌC TẬP

ĐỀ TÀI 675

NGƯỜI GIÁC NGỘ BIẾT TRÂN TRỌNG THỜI GIAN CỦA CHÍNH MÌNH

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 5h50' sáng thứ Bảy ngày 16/10/2021.

Thời gian của một kiếp người rất ngắn ngủi! Vài chục năm thì thân thể đã bắt đầu già nua, gầy yếu, tinh thần không còn minh mẫn nữa. Đến lúc đó, chúng ta không thể trân trọng, nắm bắt những điều tốt đẹp mà Phật Bồ Tát đã giáo huấn chúng ta. Vì vậy, chúng ta phải biết quý tiếc thời gian của chính mình. Từ ngày chúng ta có mặt trên cuộc đời cho đến thời điểm này, chúng ta đã lãng phí biết bao nhiêu thời gian vào những chuyện buồn, vui, thương, ghét, giận, hờn, thị phi, nhân ngã. Chưa kể chúng ta lãng phí thời gian vào việc chính mình trực tiếp tạo tác những nghiệp bất thiện.

Cho nên những bậc giác ngộ, những người tu hành chân chính nhìn thấy chúng ta như vậy thì rất thương nhưng không biết làm thế nào. Họ muốn giáo huấn chúng ta nhưng phải chờ chúng ta chịu lắng nghe thì họ mới tiếp cận được chúng ta. Để chúng ta kính phục, tiếp nhận và nghe theo thì các Ngài đã phải thị hiện cả một cuộc đời, những gì các Ngài nói và làm đều tương ứng, khế hợp. Điểm tốt của các Ngài thì chúng ta nhìn không ra, điểm xấu thì chúng ta nhìn thấy rõ ràng tường tận. Chỉ cần các Ngài có một chút khuyết điểm nhỏ thì chúng nhìn ra ngay, từ đó mất đi niềm tin, không tin tưởng, không nghe theo, không làm theo. Ân đức của Phật Bồ Tát, ân đức của Thánh Hiền xưa lớn lao đến mức nào! Ngoài thân giáo, các Ngài còn thị hiện cả một đời thân giáo.

Trong “*Kinh Vô Lượng Thọ*”, Phật nói: “*Dĩ thân tác tắc, dĩ thân diễn giáo*”, phải chính mình làm gương, lấy thân mình làm ra chuẩn mực, chính mình làm ra biểu pháp, chính mình làm ra bài pháp. “*Dĩ thân diễn giáo*” là chính mình là ra tiêu chuẩn CHÂN THÀNH, THANH TỊNH, BÌNH ĐẲNG, CHÁNH GIÁC, TỪ BI. Phật Bồ Tát, các bậc tu hành chân chính rất quý tiếc thời gian, không lãng phí thời gian. Chúng ta thì rất lãng phí thời gian vào những việc buồn vui thương ghét giận hờn... Các bậc tu hành chân chính tranh thủ từng phút, từng giây nắm lấy cơ hội hoàn thiện công đức của chính mình để vãng sinh Cực Lạc. Các Ngài dành toàn bộ thời gian để làm ra chuẩn mực, làm ra tấm gương cho chúng sanh. Các Ngài chính mình không ngừng chuẩn bị tất cả những hành trang cần thiết để khi ra đi, họ sẵn sàng ra đi.

Chúng sanh chúng ta thì dành quá nhiều thời gian cho thị phi nhân ngã, phải quấy, tốt xấu, hơn thua, thành bại, tự tư tự lợi, nắm dục sáu trần, danh vọng lợi dưỡng, tham sân si mạn. Đây là những tập khí nổi trội. Chúng ta tu hành cả đời mà 16 đầu mục này vẫn bám chặt chúng ta bởi vì chúng ta không buông xả những thứ này. Chúng ta đã lãng phí rất nhiều thời gian, thậm chí lãng phí hết cả cuộc đời. Có những người không thích làm người mà

thích làm chó, mặc đồ như con chó, buộc xích, khớp mõm như con chó. Họ lập thành một hội hóa trang thành chó. Nhiều người thì không thích là chính mình, không thích con người của mình mà phẫu thuật hàng trăm lần để phẫu thuật thành người khác. Nhiều người thì dành thời gian hơn một nghìn giờ để xăm mắt, xăm mũi, xăm mi. Nhìn họ rất quái đản! Họ rất lãng phí thời gian.

Ở miền Tây nước Mỹ, có một anh trưởng tràng một ngày dành ra 4 giờ đồng hồ để chăm sóc hai con chó. Hàng ngày anh đưa nó đi dạo, cho nó ăn, chăm sóc nó mỗi tháng hết khoảng 400 - 500 đô. Thầy khuyên anh ấy mỗi ngày dùng 4 giờ đồng hồ này để hoàn thiện bản thân, mang Phật pháp đến cho người ở vùng rộng lớn đó. Dịp đó, hai vợ chồng họ sắp li dị. Người vợ theo đạo Công giáo. Người chồng ăn chay học Phật. Thầy nói với người vợ là: *“Chị vẫn là con của Chúa. Chị là học trò của Phật. Điều này không có gì sai trái cả”*. Thầy nói về chuẩn mực làm người, sau đó hai vợ chồng không ly dị nữa.

Chúng ta lãng phí quá nhiều thời gian cho sở thích của mình, thú vui và đam mê của mình. Chúng ta nên dùng thời gian đó để hoàn thiện bản thân và làm lợi ích cho mọi người. Hòa Thượng nói: *“Hoàn thiện chính mình để ảnh hưởng chúng sanh”*. Chỉ cần chúng ta hoàn thiện bản thân thì chúng ta đã có thể làm lợi ích cho rất nhiều người. Nhiều người tưởng chừng quá khó, không thể ảnh hưởng họ, nhưng chỉ sau một thời gian ngắn, họ trở thành con người hoàn toàn khác.

Chúng ta lãng phí thời gian, lãng phí kiếp người. Em trai của Thầy mới lên youtube và rất ngưỡng mộ khi thấy Thầy dạy chữ Hán và viết chữ Hán rất đẹp. Trong khi người ta dùng thời gian để kiếm tiền, để tranh danh đoạt lợi thì Thầy dùng thời gian để làm việc lợi ích chúng sanh, mang những điều tốt đẹp đến với mọi người. Thầy vẫn có thời gian ngồi uống cà phê, đi dạo quanh hồ, lên đồi thông. Nhiều người không biết Thầy lấy thời gian ở đâu để làm được những việc như vậy. Để triển khai 1200 đề tài, chúng ta dành ra khoảng 1,5 giờ đồng hồ mỗi ngày để học tập từ sáng sớm, trong lúc nhiều người còn đang ngủ.

Có một câu nói mà Thầy nghe lần đầu thì sồn da gà: *“Con người đang rất nỗ lực phấn đấu tiến dần đến nắm mồ của chính mình”*. Thời gian bình lặng đi qua. Ngày ngày qua đi, thời gian ở nhân gian của chúng ta ngày càng ít đi. Đây là sự thật phũ phàng, không duy tâm, không duy vật. Dù bạn là ai, dù bạn có tôn giáo hay không theo tôn giáo nào, dù bạn theo bất kỳ tôn giáo nào thì đây vẫn là một sự thật phũ phàng.

Chúng ta làm sao mà sống được đến 96 tuổi như Hòa Thượng hiện nay! Chúng ta chỉ còn khoảng 20 mùa xuân nữa. Nếu chúng ta đang 65 tuổi, đang 75 tuổi thì chỉ còn lại rất ít thời gian. Chúng ta đang rất lãng phí thời gian của mình, không trân trọng cuộc sống này, vẫn để những tập khí hoành hành. Trong khi đó, chúng ta có thể trân trọng thời gian, nắm lấy thời gian để làm nhiều việc tốt đẹp cho mọi người trong gia đình chúng ta, làm việc cho gia tộc chúng ta, giúp hàng xóm chúng ta, làm lợi ích cho Quốc gia.

Người xưa nói: *“Người là trượng phu, ta cũng là trượng phu”*, có nghĩa là người làm được thì ta cũng làm được. Để làm một việc gì đó, chúng ta phải nhẫn nại dài lâu thì sẽ làm được. Ví dụ, chúng ta trồng cây, khi mới bắt đầu trồng cây thì chúng ta không biết cách làm nên không thành công. Thời tiết ở đây lạnh, hạt được gieo xuống đất

nhưng không đủ hơi ẩm để nảy mầm. Sau khi thực hiện một thời gian, Thầy ngâm hạt, ủ hạt sau ba ngày thì 100% hạt nảy mầm. Thầy gieo hạt xuống đất thì hạt phát triển thành cây rất tốt. Người xưa nói: *“Thiên tài là sự nhẫn nại dài lâu”*.

Trong bài, Hòa Thượng nói: *“Làm người khó, nhưng thành Phật, thành Bồ Tát càng khó hơn”. Nếu bạn muốn thành Phật thì bạn phải làm người tốt. Nếu bạn chưa thể làm người tốt thì làm sao có thể làm Phật! Hiện tại, giữa người và người, khó khăn nhất là không thể bao dung lẫn nhau, không thể tha thứ cho nhau, không thể hợp tác lẫn nhau mà luôn luôn đố kỵ. Đây là một sự việc mà chúng ta khó vượt qua*. Chúng ta thấy họ làm được, chúng ta muốn xen vào để can thiệp. Đó là đố kỵ, không phải là thành toàn để hỗ trợ.

Hòa Thượng nói: *“Mọi người ở chung với nhau mấy chục năm, thấy làm người khó, làm Phật càng khó hơn vì tâm bệnh, tập khí của chúng ta quá sâu nặng, thiện tâm của chúng ta khó mà đề khởi, khó mà dẫn khởi, cho nên nơi nơi tâm của chúng ta diễn ra là đố kỵ, là chướng ngại*”. Chúng ta không có năng lực đó thì chúng ta nên lui một bước. Người có năng lực thì nên thành toàn, hỗ trợ, ngay lúc đó chúng ta hoàn thiện chính mình. Vậy mà người ta cứ sinh tâm đố kỵ, sinh tâm chướng ngại, không biết rằng khi mình hỗ trợ và thành toàn cho người chính là mình đang thành toàn cho chính mình.

Hòa Thượng nói: *“Chính vì sự đố kỵ, chướng ngại nên tâm chúng ta không vui, lại còn tìm họ để gây phiền phức. Ý niệm này thật tội lỗi. Trên “Kinh Đại Tạng”, Phật nói: “Chúng sanh khởi tâm động niệm đều là tội, đều là nghiệp”*. Đây là lời nói rất từ bi bởi vì chúng ta khởi thiện tâm chỉ là xuất phát từ vọng tâm, không xuất phát từ chân tâm, cho nên thiện tâm của chúng ta lúc có, lúc mất, không thường hằng. Phật nhìn vào nơi chân tâm tự tánh của chúng ta chứ không nhìn nơi vọng tâm.

Hòa Thượng nói: *“Ở trên ngôn ngữ, trong tạo tác, trong khởi tâm động niệm, chúng ta đều tạo nghiệp. Cho nên mới nói, làm người không dễ”*. Làm một người chuẩn mực thực sự không dễ. Chúng ta ngày ngày đúc kết cho tội nghiệp của mình ngày càng nặng hơn, ngày càng sâu dày hơn.

Hòa Thượng nói: *“Lần này chúng ta đến nhân gian, thời gian rất ngắn ngủi. Nếu bạn làm một người không tốt thì khi chết đi, bạn tiếp tục vào trong ác đạo. Lại thêm một lần lãng phí nữa!”*. Chúng ta lãng phí vô số lần rồi, lãng phí thành quen rồi. Chúng ta không để lãng phí thời gian nữa.

Năm 2010, một chú học trò nói: *“Con thấy Thầy chỉ dành toàn bộ thời gian để dịch Kinh, sao Thầy không dành thời gian để niệm Phật?”*. Lúc đó Thầy mới dịch được nửa bộ *“Kinh Vô Lượng Thọ”*. Lần này Thầy vì người khác mà sanh tử, lần sanh tử này rất đặc biệt. Thầy nói vui rằng: *“Người sống ích kỷ thì khi xuống gặp Diêm Vương sẽ bị ở phòng không có nhà vệ sinh. Người sống vì người khác, biết lo nghĩ cho người khác thì khi xuống gặp Diêm Vương sẽ được ở phòng có máy lạnh”*. Người xưa nói: *“Đức trọng quý thần kinh”*. Người có đức độ thì quý thần cũng kính trọng, nể sợ.

Hòa Thượng nói: **“Con người ở trong sáu cõi, thời gian rất dài. Thời gian ở cõi nhân gian rất ngắn, giống như chúng ta đi du lịch. Nhân gian chỉ là chốn du lịch, địa ngục là quê hương. Chúng ta đến nhân gian đi du lịch vài chục năm thì lại trở về địa ngục”**.

Một ngày trong lao tù, thời gian dài vô tận. Một tử tù đang chờ để bị đưa ra pháp trường thì thời gian đối với họ vô cùng khủng khiếp. Mỗi khi họ nghe thấy tiếng dây xích được mở để người quản giáo dẫn tử tù đi thì người còn lại cảm thấy khủng khiếp. Rồi một hôm, sợi xích ở cửa phòng của họ kêu leng keng, người ta mang vào một mâm cơm thịnh soạn nhưng người tử tù không nuốt được. Một nhà thơ viết: **“Người đi rồi sẽ đến phiên ta”**.

Thời gian ở đây là con số thiên văn. Chúng ta đến nhân gian một trăm năm rồi lại quay trở về địa ngục. Một ngày ở địa ngục bằng một trăm năm ở nhân gian. Hòa Thượng nói: **“Khi bạn đi du lịch, đi nước ngoài thì chỉ đi một vài ngày, một vài tháng rồi lại quay về cố hương. Thời gian đi du lịch quá ngắn”**. Thời gian chúng ta ở trong cõi khổ dài vô tận. Thời gian chúng ta ở trong cõi nhân gian rất ngắn.

Hòa thượng nói: **“Trên Kinh Phật đã đưa ra thí dụ này rất nhiều, chúng ta phải phản tỉnh một cách sâu sắc. Hiện tại ở nhân gian đầy sự bất an, làm người không dễ dàng. Vậy mà được làm người nhưng không biết trân trọng, cho nên Tổ Sư Đại Đức thường khuyên bảo chúng ta phải nắm lấy thời gian hữu hạn này, phải trân trọng thời gian hữu hạn này để làm người tốt, nắm lấy thời gian hữu hạn này để chuẩn bị tư lương, làm hành trang sanh về Thế giới Tây Phương Cực Lạc. Người giác ngộ phải biết quý tiếc thời gian quý báu này!”**.

Bài giảng này Hòa Thượng giảng cách đây hơn 30 năm. Hiện tại, chỉ một trận đại dịch Covid đi qua mà thành phố Hồ Chí Minh đã có hơn 1500 trẻ em trở thành mồ côi Cha Mẹ. Nhiều người cũng mất Cha mất Mẹ. Người ta nói: **“Một tấc vàng không thể mua được một tấc thời gian. Một tấc thời gian có thể mua được một tấc vàng”**. Chúng ta phải phản tỉnh. Rõ ràng người xưa dạy chúng ta rất chuẩn. Chúng ta có thời gian, có thể lao động để làm ra của cải vật chất. Chúng ta có vật chất rồi nhưng không thể mua lại được thời gian đã qua. Hòa Thượng nói: **“Người giác ngộ phải biết trân trọng thời gian có hạn của chính mình”**.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!